

quant la *escena* queda *neta*
baixa ràpit lo teló.

LLUIS.

CONFESSIONS FEMINISTAS

Alló de que l'home es el rey de la Creació, no ho creguin: es una martingala mayúscula, un *canard* que fá una mà de grux.

L'home es un trós de pa... de crustons, que creu de bona fé las cosas mes estupendas, y que, desde 'l seu origen, sempre s'ha dextat engatussar per la dona.

Si las donas ens hem avingut sempre á fer *migas* ab éll, ha sigut només pe 'l pá... els cros-tons sobre tot. Te un gran defecte, el de ser presuntuós, que sempre l'ha portat enganyat. Si l'escóltén, éll es el sabi, éll es el director de tot, éll es el Tenorio, éll es el que fá tremolar els mons. No hi ha credulitat mes ignoscent que la seva, sobre tot cuan es creu conquistar ánimas, ó cors, ó lo que siga. No sab compendrer que la dona es un castell, que sols obra las portas al enemí cuan l'hi ve be de donarli entrada.

Moltas vegadas me l'he figurat, á n'aquet rey de pa sucát ab oli, dextantse portar d'Herodes á Pilat, seguint l'am mes ó menos tentador que l'hi tira la mà experta de la dona, d'un modo dissimulat y ab los ulls baxos, com se suposa.

Figúrinse una poma molsuda, colorejada, fresca, penjada per un fil, que balli devant sos ulls atontats, y que la dona aparta á temps cuan éll allarga la ma, y ja 'l tenen fent l'ós, parant el fret ó la pluja al peu d'un balcó, enganxat á las faldillas com un gosset d'ayguas, fent tota classe de muecas amorosas, respallantse cuidadosament las tacas, comprantse corbatas ben vistosas, enllustrantse las sabatas cada dia, y disposat á pagar entradas, refrescos y capritxos á tota la familia. La dona que no 'l sab fer ballar, ja poden assegurar qu'es tonta desde 'ls talons al cim de l'agulla del monyo.

Ab l'arsenal de polvos, postissos, cotillas, to-vallolas, etc., etc., ab que conta la dona, en te prou per fer perdre la xaveta al menos maco: porque 'l que ho es més, com ja se sab, cau al llás mes facilment que 'ls altres. L'home com mes trempat mes aviat cau, y com mes mira *menos vé*. Per axó la dona sempre ha preferit al homes ben trempats; porque *cahuen* més. Els que no son tals, son una verdadera calamitat, fins dintre l'*armonia* del matrimoni; fan com el *mi* d'un instrument ab las cordas fluxas, que casi no passa del *re*, y d'axó no se 'n acontenta cap dona, per poc filarmónica que sigui; porque ja es sabut que un mal instrument esguerra una orquesta, y sobre tot la matrimonial, que per cualsevol cosa desafina.

Encare que l'home no tingui els ulls al cla-

tell, es igual que si els hi tingués: no mes ha de fer que mirarnos per equivocarse.

Si ens posém un vestit clar, ple de llassos, l'hi assemblem coloms, serafins, y fins angels... ¡vegin si n'es de curt de vista! Si ens vestim de fosc, som per éll aucellets sentimentals, estrelles diamantinas destacantse de la nit... Sempre l'hi ha agradat somiar truitas, y may ha vist que la dona, siga més jove ó més vella, en el fondo es un cor de sogra que mes ó menos de jorn surt á *relluhir*.

Éll no sab que bax el nostre posat d'ignoscencia, y ab l'aspecte de no haver trencat may cap plat ni cap olla, som capassas de voltejarlo deu vegadas, de ferlo tornar mitj lelo, tot rihentnos, de bax en bax y de passada, de las sevas tonterias y dels seus somnis de nen.

Éll, qu'ha arribat á poguer veurer lo invisible y que creu saberho casi tot, ens desconex completament, tot y tenintnos tan á la vora, y fins diria, si no m'en dongués vergonya, sent per éll una de las cosas més palpables. Enmotllantnos com sabem ferho á las circumstancias, l'hi passa que etian ens creu negres solém resultar-li blancas... y fins avegadas verdas ó de color de *castaño oscuro*.

La nostre táctica es molt sencilla: que éll es relligiós, instantáneament som beatas; que á n' éll l'hi agrada la serietat, aném pel mon mes tiesas que un cabo de realistas tieso; que escriu versos d'aquells que 's titulan «*A mi adorado tormento*», ja 'ns té románticas y á punt de desfer-nos com un recuyt cuan es torna aygua; que es molt económic, portém á taula monjetas amani-das ab oli... y ens menjem mitja dotzena de costellas cuan éll no hi es... y si no 'ls hi conto cuan es tonto, qu'es lo que més abunda, es per-que vostés matexos en poden treurer la conse-quència.

Entre la generalitat dels homes hi ha una es-cepció; uns que no son un tros de pá, sino una verdadera coca y de las mes tovas. Parlo dels *gomosos*; d'aquets maniquis elegants qu'ens saludan per el carrer ab ganyotas de clown. A mi sempre m'ha assemblet que *gomós* y burro es una matexa cosa. Está ben fresca la dona que te l'humor d'embolicarsi; carrega ab un company de tocador, mitj doneta ó mitj home, que no l'hi servex ni per una cosa ni per l'altra.

BONIFACIA RUBOROSA.

RATLLAS CURTAS

Al veuret tan simpática y hermosa, «ets una verje» t'he dit al mirarte. Si he estat adulador, no 'm recriminis: jo sols volia dirte que ho semblavas.

M'has dit qu'era un tossut, aqueixa tarde;